

RELATIA DINTRE CONCEPTELE OPERATIONALE, TEHNOLOGIE ȘI STRUCTURILE MILITARE

Lt.col.drd. Ionel IRIMIA

The size and particularly the structure of a military force should reflect the operational context in which the respective force is likely to operate. Although, to make an accurate prediction of the operational context may prove to be very difficult, to take any prediction as a precise guide for the military structures which should be organized, is inadequate and even dangerous. Anyway, some general directions and guidelines should be drawn. One of the directions which merit the risk is based on the result of the transition to the Information Era.

Mediul de conflict ce caracterizează începutul secolului XXI, cât și rezultatul studiilor, care abordează evoluțiile posibile ale acestui mediu pe termen scurt, mediu și lung, impun dezvoltarea acelor tipuri de forțe și de capacități care pot fi adaptate rapid la schimbările actuale, și mai ales viitoare din mediul de securitate. Plecând de aici, statele membre NATO și nu numai, sunt preocupate de transformarea instrumentului de putere militară, iar obiectivul principal îl constituie crearea de capacități care să ofere factorilor de decizie politico-militari alternative de acțiune adecvate noilor tipuri de riscuri și amenințări la adresa securității naționale a statelor, cât și securității internaționale.

Înlocuirea obiectivului în operațiile militare pentru a obține distrugerea fizică zdrobitoare cu obiectivul impunerii unei complexități zdrobitoare asupra unui oponent este una dintre opțiuni. Această opțiune implică implementarea unor noi concepte operaționale și a tehnologiei, în special a tehnologiei informației, în construcția, adaptarea sau transformarea structurilor militare pentru a face față unui mediu de conflict complex.

Toate studiile care au abordat aspectul transformării relevă faptul de necontestat că viitorul aparține forțelor care sunt mai mici, mai rapide, mai numeroase și care acționează integrate într-o rețea. Totuși nu numai mărimea, numărul sau viteza sunt elementele de bază care au valoare, ci valoarea derivă și din caracteristicile care sunt armonizate cu un alt element de bază – informația. Valoarea este dată de capacitatea unei structuri de a accesa și de a contribui la un nivel mai înalt de cunoștințe comune pe care acțiunea în rețea

îl asigură, precum și de capacitatea de a acționa pe baza informațiilor respective. Așa cum afirma și Secretarul General la NATO, Jaap de Hoop Scheffer, „avem nevoie de forțe care sunt mai suple, mai puternice și mai rapide; forțe care ajung departe și care stau pe câmpul de luptă mai mult timp”¹.

Punctele de vedere ale specialiștilor militari cu privire la relația dintre conceptele operaționale, tehnologie și structurile organizaționale militare sunt diferite în ceea ce privește prioritatea elementelor aflate în relație. Un prim punct de vedere se referă la faptul că pe primul loc în cadrul acestei relații se situează conceptele operaționale. Cel de al doilea punct de vedere vizează întâietatea tehnologiei, iar un al treilea, care pare să rezolve acest „conflict” evidențiază rolul de factor stimulent al tehnologiei și cel de factor influent al conceptelor operaționale. Indiferent de argumentele pro și contra privind întâietatea unuia dintre cele două elemente, acestea influențează direct structurile organizaționale militare.

Tehnologia impune adaptarea sau transformarea structurilor existente, inclusiv înființarea unora noi, pentru a face față impactului tehnologic, iar conceptele operaționale impun la rândul lor schimbări profunde atât în structurile organizaționale militare, cât și în realizarea structurilor de forțe pentru diverse tipuri de acțiuni militare. Fără un concept operațional care să integreze tehnologia și structurile, pentru transformarea acestora în capabilități, nu putem vorbi de progres, dar nici fără tehnologie nouă nu putem vorbi de concepte operaționale și de structuri militare viabile. Deși, anumite studii speculative pot promova atât tehnologii, cât și concepte futuriste, inclusiv idei care să integreze cele două elemente, pentru transpunerea lor în practică este nevoie de mult mai mult. Concluzionând, structurile militare organizaționale sunt influențate de conceptele operaționale și tehnologie.

Relația dintre conceptele operaționale, tehnologie și structurile organizaționale militare este evidențiată în numeroase studii, teorii, concepte, strategii etc. care vizează domeniul militar, atât în trecut, prezent, cât mai ales cele care vizează viitorul. Pentru a evidenția relația dintre conceptele operaționale, tehnologie și structurile militare o abordare succintă a unor procese actuale, concepte și studii vor fi prezentate în cele ce urmează.

Revoluția în domeniul militar

O revoluție în domeniul militar este o schimbare de fond în natura războiului, determinată de aplicarea inovatoare a noilor tehnologii care, combinate cu schimbările profunde ale doctrinei militare și conceptelor operaționale și organizaționale, modifică radical caracterul și conducerea operațiilor militare.²

¹Understanding NATO Military Transformation, www.act.nato.int

² *The battlefield of the future – 21st Century Warfare Issues*, Air University, (www.cdsar.af.mil/battle.bftoc.html), capitolul 3, p.1.

În concepție americană, revoluția în domeniul militar vizează îndeosebi trei aspecte: domeniul tehnologic (integrarea noilor tehnologii de informații în sisteme de arme și integrarea sistemului C4ISR); domeniul doctrinar și operațional (experimentarea tehnologiei și transpunerea efectelor ei în concepte, teorii și acțiuni); domeniul organizațional (integrarea interarme, integrarea civilo-militară, instituțională etc.).

Esența revoluției în domeniul militar este integrarea sistemelor (informații, armamente, senzori, structuri etc.), iar efectul sinergic este dat de superioritatea informațională a sistemului de sisteme, adică a acțiunii integrale care se bazează pe: cunoașterea permanentă a situației în teatru și în lume, datorită rețelei informaționale, viteza și sincronizarea acțiunii și reacției necesare neutralizării rapide a crizelor și conflictelor numită „precluziune”³.

Revoluția în domeniul militar constituie un proces, nu un scop. Ea reprezintă o schimbare fundamentală a modului de utilizare a puterii militare și a capabilităților acesteia și reflectă îmbunătățiri de amploare a capabilităților militare. Acestea la rândul lor, impun noi concepte, noi tehnologii și noi structuri organizaționale. Așa cum precizează și autorii lucrării „Concepte strategice și operative de actualitate”, dacă o perioadă de schimbare include numai unul sau două din aceste elemente, și nu pe toate trei simultan, aceasta nu este o revoluție în afacerile militare⁴.

Baza conceptuală a actualei revoluții în domeniul militar este extrem de largă și diversificată. Ea include teorii, strategii sau concepte operaționale, iar principiile și cerințele organizaționale ale actualei gândiri specifice revoluției în domeniul militar sunt, de asemenea bine definite. Astfel, capabilitățile relative la securitate trebuie interconectate într-un sistem de sisteme. În cadrul acestor suprasisteme, structurile componente trebuie controlate mai mult pe „orizontală” decât pe „verticală”; comanda centralizată și execuția descentralizată. Forțele destinate trebuie să fie flexibile, întrunite, modulare, cu înaltă mobilitate, rapid dislocabile, letale și apte de proiecție la nivel global.⁵ De asemenea, se impune ca aceste grupări de forțe, ca orice structuri specifice revoluției în domeniul militar, să fie conduse de comandamente profesioniste și lideri capabili, cu o mentalitate flexibilă și gândire inovatoare, gata să-și asume riscuri.

Dimensiunea tehnologică a actualei revoluții în domeniul militar este unul dintre elementele cheie. Deși, tehnica invizibilă și armamentul de precizie au contribuit la definirea revoluției în domeniul militar, încă din perioada operației Furtună în Deșert, în ultimul timp are loc focalizarea pe

³ Gl.dr. Mircea Mureșan, gl.bg. (r) dr. Gheorghe Văduva, *Războiul viitorului, Viitorul războiului*, Editura Universității Naționale de Apărare, București, 2004, p. 225.

⁴ Gl.lt.dr. Bădălan, Eugen (coord.), *Concepte strategice și operative de actualitate*, Editura Centrul Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2004, p. 26.

⁵ *Ibidem*, p. 27.

„dominarea informațională”, unde fluxul de informații susținut de tehnologia informației ocupă un loc central. Sistemele de informații integrate „vertical” și „orizontal” facilitează schimbul instantaneu de date și colaborarea la nivel global. În plus, deși managementul informației este elementul central, există și alte tehnologii care vin tot mai pregnant să definească actuala revoluție în domeniul militar. Acestea includ: arme neletale și mai puțin letale; muniții convenționale avansate; armament cu laser și cu energie dirijată; apărare antirachetă la nivelul teatrului; sisteme aeriene sau terestre cu sau fără personal și în rețea; rețele robuste, autoformate; sisteme care pot detecta, identifica, urmări și distruge ținte eluzive de suprafață; sisteme care pot „caracteriza” cu precizie structuri subterane; tehnologii biorevoluționare; noi forme de calcul computerizat incluzând elemente de recunoaștere a modelului.⁶

Problema practică principală care se pune în urma studiului actualei revoluții în domeniul militar este dacă aceasta este sau nu aplicabilă, în mod universal, sau este prea mult pentru țări și armate care trebuie să rezolve mai întâi alte aspecte: crearea unor instituții de securitate funcționale; instituționalizarea modelelor de cooperare internă și externă în domeniul relațiilor civili-militari; implementarea strategiilor de formare a experților în securitate; integrarea responsabilităților în domeniul securității în cadrul interministerial; stabilirea priorităților și cerințelor de furnizare a fondurilor.

Forțele specifice actualei revoluții în domeniul militar sunt caracterizate de procese acționale de natură să producă rezultatele oportune cerute de provocările specifice secolului XXI la adresa securității.

Transformarea forțelor depinde de elaborarea conceptelor specifice luptei într-un viitor, precum și de realizarea experimentărilor necesare verificării acestora. Ea include întreaga gamă a capabilităților militare: doctrină, instruire, învățământ, înzestrare, comandă, control și facilități.

Până de curând, nivelul de dezvoltare tehnologică, dar și tradiția au permis utilizarea forței militare în conformitate cu concepțiile dezvoltate cu mult timp în urmă de către Cezar și Napoleon. Dezvoltarea tehnologică actuală a făcut posibilă intrarea într-o eră nouă în care se pot explora noi modalități de utilizare a forței pe baza unor noi concepte de desfășurare a operațiilor militare moderne.

Noile tehnologii care au apărut în cadrul oferit de către revoluția în domeniul militar, în special, în domeniile care țin de culegerea informațiilor, integrarea sistemelor în rețele, procesarea informațiilor, comunicațiile și informatica au o contribuție majoră în transformarea forțelor militare în structuri moderne care pot face față provocărilor mediului actual de securitate și de conflict.

Cu toate acestea, schimbările produse în domeniul tehnologic, singure nu vor putea provoca efectele dorite. Este nevoie, de asemenea, de schimbări

⁶ *Ibidem*, p. 30.

și în planul sistemului militar, de inovații în plan operațional (inclusiv schimbări doctrinare), precum și de adaptări în domeniul organizației militare, pentru a fructifica întregul potențial pe care schimbările tehnologice îl pun la dispoziție.⁷ Fără aceste elemente, singură tehnologia nu va putea provoca acel salt înainte sau acea transformare militară dorită.

Avansul rapid al tehnologiei militare, ca senzori, procesarea informației, dirijarea cu precizie și altele permit obținerea de avantaje decisive în domeniile cheie ale acțiunilor militare, prin integrarea lor în sisteme de armament și, mai ales, în sisteme de sisteme. Exploatarea acestora solicită dublarea inovației tehnologice prin evoluția adecvată a conceptelor operaționale, prin modificări structurale corespunzătoare, precum și prin instruirea și experimentările aferente acestora.

Revoluția în domeniul militar este un fenomen în care Statele Unite au rolul conducător. Ea se referă la schimbarea conceptuală, structural organizațională și tehnologică a instituției militare, precum și a modului de ducere a operațiilor militare. Revoluția în domeniul militar presupune utilizarea tehnologiei informației pentru a obține avantaje la toate nivelurile luptei armate prin utilizarea forțelor în rețea, a deține informații complete despre luptă și a lovi la orice distanță cu precizie aproape perfectă. Aceste capacități permit forțelor să fie atât dispersate, cât și integrate și astfel mai puțin vulnerabile, mai greu de angajat de către inamic și apte să utilizeze arme letale împotriva oricărei ținte, de la orice distanță. Oricât de importante ar fi tehnica și tehnologiile specifice, doctrinele noi, tactica, instruirea și organizarea adecvate au un rol determinant în cadrul procesului complex pe care îl reprezintă transformarea forțelor armate ale erei informaționale.

Fiind, în mod esențial, legată de efectele erei informaționale în domeniu, revoluția în domeniul militar conduce la apariția de noi concepte și de tehnologii aferente acestora, dar, în special, determină apariția unui nou tip de război – Războiul Erei Informaționale, fundamental diferit de Războiul Erei Industriale, prin obiectivele operative și militar-strategice urmărite.

Acest nou tip de război este centrat pe dominarea informațională a inamicului, prin viteza mărită de derulare a ciclului decizional-acțional propriu și blocarea celui al oponentului.⁸

Forțele specifice războiului erei informaționale trebuie să aibă următoarele caracteristici de bază: focalizare crescută pe unități înalt integrate în rețele, mici, dar extrem de bine instruite a căror capacitate de inserție și cunoaștere a situației locale și de ansamblu le fac extrem de puternice și utile, apte să desfășoare operații bazate pe efecte; caracter expediționar – forțe rapid

⁷ Andrew F. Krepinevich, *The Military – Technical Revolution: A Preliminary Assessment*, Maxwell AFB, AL: Air University Press, 1996, p. 56.

⁸ Gl. lt. dr. Eugen Bădălan (coord.), *Concepte strategice și operative de actualitate*, Editura Centrul Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2004, p. 48.

dislocabile, capabile să depășească cu ușurință obstacolele din zonele ostile și să treacă imediat la acțiuni propriu-zise; forțe capabile să utilizeze tehnologii și tehnici specifice erei informaționale, inclusiv pentru contracararea armelor de distrugere în masă, a forțelor teroriste și a altor amenințări asimetrice; aplicarea conceptelor întrunite, inclusiv la nivel tactic.

Strategiile Militare

Strategiile Militare ale statelor membre NATO abordează, de asemenea, problema unor noi concepte operaționale, tehnologiei și transformării structurilor organizaționale militare. „Viziunea Întrunită 2010 – Joint Vision 2010” a forțelor armate americane a identificat inovarea tehnologică, ca o componentă vitală a transformării forței întrunite. În opinia generalului John Shalikashvili, fost șef al Statului Major Întrunit al Forțelor Armate Americane, tendințele evoluției tehnologice în domeniul militar sunt următoarele: precizia loviturii la distanță cu toată gama de vectori; un evantai larg de efecte, de la neutralizare la distrugerea țintelor protejate; tehnologii care să asigure invizibilitatea și o bună mascare a forțelor proprii; sisteme de informații și de integrare a sistemelor.⁹

„Viziunea Întrunită 2020 – Joint Vision 2020” promovează conceptul de „dominație în spectrul complet” care se sprijină pe patru noi concepte operaționale: manevra dominantă; executarea focului și desfășurarea acțiunilor militare cu o deosebită precizie; protecția completă a forțelor; susținerea logistică permanentă, oportună și în volum complet.¹⁰ Fiecare dintre aceste concepte traduce în teorie o realitate guvernată de impactul tehnologic, de revoluționarea armamentelor și sistemelor de informații și de comunicații, și deschide noi direcții de transpunere în practica beligeranței, în strategia operațională.

Conform „Viziunii Întrunite 2020” forțele terestre trebuie să aibă următoarele caracteristici: gata de luptă permanent; dislocabile; mobilitate mare; adaptabile; mare putere de lovire; protecție de înalt nivel tehnologic; sustenabile.¹¹ În plus, conceptele operaționale care abordează adaptarea sau transformarea forțelor armate în concordanță cu cerințele erei informaționale vizează: unități de luptă mai reduse numeric, cu grad ridicat de independență și mare putere de lovire; flexibilitate a ierarhiei de comandă; accentul pe capacitatea de a desfășura operații în rețea și nu pe platforme de luptă; interoperabilitatea diferitelor categorii de forțe.

Experții militari apreciază că există un set de trei concepte operaționale principale, care vizează integrarea tehnologiei specifice erei

⁹ Joint Vision 2010 (JV 2010).

¹⁰ Joint Vision 2020 (JV 2020).

¹¹ *Ibidem*.

informaționale pentru adaptarea și transformarea structurilor organizaționale militare, și anume: războiul bazat pe rețea (*network-centric warfare*); operațiile bazate pe efecte (*effects-based operations*); operațiile decisive rapide (*rapid decisive operations*).

Se consideră că implementarea acestor concepte la nivelul structurilor de luptă va avea următoarele efecte: crearea de forțe expediționare cu un grad crescut de mobilitate; crearea de forțe capabile să acționeze în rețea; utilizarea combinată a senzorilor independenți (fără operatori umani) cu platforme de luptă de mare precizie, aflate la mare distanță, coordonate direct de factorul uman; exploatarea crescută a sistemelor C4ISR; scurtarea timpului dintre detectarea țintei și lovirea acesteia; asigurarea superiorității informaționale; crearea unui corp de ofițeri capabil să răspundă noilor cerințe ale mediului de luptă.

Războiul bazat pe rețea (RBR)

Războiul bazat pe rețea este unul dintre primele rezultate ale aplicării conceptului noii revoluții în domeniul militar. La baza acestui tip de război stau, în principal, înalta tehnologie și tehnologia informației. Potrivit noului concept RBR viitorul va aduce, cu siguranță, schimbări substanțiale în constituirea, structurarea și în pregătirea forțelor. Țările membre NATO sunt preocupate de studierea și de introducerea conceptului RBR în sistemul de structurare, de pregătire și folosire a forțelor armate.

În anul 2004, la Stockholm, în Suedia, s-a desfășurat o conferință pe tema „Network Centric Warfare (NCW), Europa, 2004”, unde s-au dezbătut implicațiile NCW (Războiului bazat pe rețea) în procesul transformării Alianței Nord Atlantice, noile direcții și provocări, influența asupra structurii de forțe, industriei de armament și procesului de înzestrare, doctrinelor și configurării noului câmp de luptă.

Conceptul războiului bazat pe rețea este rezultatul dezvoltării economice, îndeosebi a înaltei tehnologii și tehnologiei informației care a impus un salt substanțial în strategia politică a războiului. Factorii politici din țările dezvoltate au folosit această situație creată de decalajul tehnologic și informațional în modernizarea forței și a structurilor de forțe. Strategiile și politicile principalelor țări dezvoltate vizează îndeplinirea unor interese vitale, de aceea, țările respective, beneficiind de avantajul economic și informațional, au trecut la conceperea, încurajarea și dezvoltarea conceptului unui război care să se bazeze pe tehnologii și îndeosebi pe tehnologia informației, iar susținerea politică a războiului bazat pe rețea este unanimă.

Elementul tehnico-științific al războiului bazat pe rețea este fundamental și a fost determinat de: evoluția sistemelor de arme și apariția cerinței de mijloace care să asigure circulația informației în timp real, precum și de dezvoltarea fără precedent a tehnologiei informației și a mijloacelor de transmitere a acesteia. Prima direcție se concretizează în apariția unor sisteme

integrate – senzori de informație, centre de prelucrare automată a acestora și de elaborare a deciziei, mijloace de lovire conectate la acest sistem – și respectiv, în dinamizarea ciclului de comandă. Cea de-a doua direcție se concretizează în integrarea sistemelor de arme și a acțiunilor în spațiul de luptă prin realizarea unui sistem global de stocare, transport și diseminare a informației.

Războiul bazat pe rețea impune o nouă structură de forțe. Deși RBR este o chestiune de cultură și de tehnologie, tehnologia este, totuși, cea care creează avantaj în timpul luptei. Este necesară însă o schimbare în cultură pentru a adopta această tehnologie.¹² În general, conceptul RBR și elementele concrete ale acestuia au pătruns mai ales la nivelul operativ al războiului, în structurile de comandament, deci la nivelul rețelei centrale, nu și la nivelul platformelor de luptă, în rândul luptătorilor, deci la nivelul tactic al războiului.

Conceptul RBR are efect direct asupra construcției structurilor militare cât și structurilor de forțe. În acest sens, structura de forțe trebuie să treacă treptat, cel puțin în teatrele de operații, de la o structură pe categorii de forțe și pe arme, la o structură integrată, modulară, dinamică în rețea care să cuprindă: structuri care alcătuiesc rețeaua de senzori de informații; structuri de comandă, control, comunicații, computere care fac parte din rețeaua centrală; structuri acționale.

Structurile care alcătuiesc rețeaua senzorilor de informații sunt reprezentate de structurile de informații, cercetare de arme întrunite și de armă, precum și de forțele speciale care acționează în întreg spectrul culegerii informației.

Structurile de comandă și control la nivel strategic și operativ sunt structuri de tip întrunit (joint), pregătite și capabile să acționeze în rețea, permițând îmbinarea principiului ierarhiei cu principiul funcționării orizontale, facilitând acțiunea în timp real, condiționată de flux, autoreglare, procesualitate.

Structurile acționale operează în baza informațiilor asigurate în timp real de structurile de informații. Deși structurile acționale actuale sunt tot cele clasice, reprezentate de divizie, brigadă, batalion, la forțele terestre, avion, celulă, patrulă, escadrilă la forțele aeriene, navă, divizion, grup de nave, grupare navală, la forțele navale, se impune ca acestea să fie de tip modular, flexibile, interoperabile, capabile să acționeze instantaneu și să evite surprinderea. Joint Vision 2010 și Joint Vision 2020, Directiva Ministerială NATO, alte doctrine și concepte prevăd crearea unor structuri mai suple, capabile să folosească tehnica performantă, să echipeze activ rețeaua platformelor de luptă și să răspundă prompt funcțiunilor acestora.

Conceptul RBR a apărut ca urmare a perfecționării tehnologiei informației și a implicațiilor ei în dezvoltarea sistemelor de arme. Producerea și dezvoltarea mijloacelor necesare RBR presupune: realizarea, gestionarea,

¹² Gl.dr. Mircea Mureșan, gl.bg.(r) dr. Gheorghe Văduva, *Războiul viitorului. Viitorul războiului*, Editura Universității Naționale de Apărare, București, 2004, p. 397.

folosirea, supravegherea și optimizarea continuă a rețelelor; adaptarea mijloacelor de luptă existente la funcționalitățile și la cerințele de rețea (dotarea cu senzori de informație și de stare, cu mijloace de comunicare în rețea, cu computere etc.); realizarea unor noi mijloace de luptă și de comunicații care să răspundă prompt exigențelor de rețea și să fie adaptabile la cerințe noi. Implicațiile conceptului asupra adaptării structurale și acționale a structurilor organizaționale militare sunt clare. Dar, mai mult decât atât, acest concept generează construcția unor structuri organizaționale noi care să gestioneze, întrețină și să supravegheze rețelele. În principiu, aceste structuri trebuie să constituie rețele reale sau virtuale, să acționeze în nodurile de rețea și să asigure buna funcționare și protecție a acestora.

Preocupări privind optimizarea conceptelor operaționale, tehnologiei și structurilor organizaționale militare specifice forțelor terestre

Reorganizarea forțelor terestre în cadrul procesului de transformare trebuie: să asigure putere de luptă capabilă de desfășurare mai rapidă prin starea de pregătire și coeziunea unității; să absoarbă, în mod continuu, noile tehnologii și să dezvolte noi capacități; să integreze capacitățile forțelor terestre cu ale forțelor aeriene și forțelor navale; să fie capabile să participe la operații întrunitate multinaționale în cadrul Alianței sau unor coaliții.

Plecând de la ideea că transformarea este un proces și nu un scop procesele informaționale sunt surse de putere și ar trebui să conducă organizarea pentru luptă, iar sistemele de luptă ar trebui să co-evoluieze cu conceptele operaționale și structurile organizaționale militare. Introducerea /adaptarea noilor tehnologii în structurile de forțe ar trebui să fie continuă. Transformarea începe atunci când forța exploatează tehnologia nouă și dezvoltă conceptele și structurile organizaționale militare care sunt indicate /stabilite de noile capacități.

Implicațiile transformării pentru forțele terestre se referă la faptul că acestea trebuie să se integreze perfect într-un complex de lovire total. Noile tehnologii impun și permit schimbări în modul în care forțele terestre se organizează pentru a lupta. Capabilitățile forțelor terestre trebuie să fie organizate pentru integrarea cu alte categorii de forțe din ce în ce mai mult la nivelurile inferioare. Integrarea forțelor luptătoare cu mijloace de lovire puternice este fundamentul pentru o evoluție adevărată în domeniul militar.

Forțele Terestre se transformă atunci când exploatează cu succes tehnologia nouă, noile concepte operaționale, noile structuri organizatorice precum și noile abordări cu privire la instrucție și conducere pentru a atinge o putere de luptă superioară din punct de vedere calitativ. Transformarea Forțelor Terestre ar trebui să creeze sinergii puternice cu noile tehnologii și concepte operaționale cu care operează forțele aeriene și navale.

Un nou concept operațional, Manevra dominantă, redefinește lupta armată. Obiectivul Manevrei dominante este de a câștiga un avantaj pozițional în timp și spațiu care plasează forțele adversarului într-un asemenea dezavantaj încât este obligat să se predea sau să fie distrus. Deoarece Manevra dominantă nu poate fi realizată de o singură categorie de forțe ale armatei, succesul ei depinde de abilitatea de a proiecta puterea militară, în mod rapid, folosind puterea aeriană, terestră și maritimă pentru a realiza aproape simultan structuri de forțe întrunite care să acționeze concertat pentru a paraliza și a înfrânge inamicul.

Reorganizarea tactică pentru acțiunile militare întrunite și răspunsul rapid în situații de criză sau conflict impun construcția unor module specializate ale puterii de luptă din mijloacele existente și încorporarea noilor tehnologii cu noile capacități în proces.

În cadrul Alianței Nord Atlantice structura bazată pe grupul de luptă susține Operațiile Multinaționale. Principalele puteri militare europene membre ale NATO au început proiectarea forțelor într-un mod similar cu abordarea americană a grupului de luptă. Forțele terestre britanice și franceze se orientează spre grupuri de luptă de mărimea unei brigăzi cu 5.000 de militari. Doctrina forțelor terestre germane contemporane organizează lupta armată tot în jurul unui grup de luptă de mărimea unei brigăzi cu 5.000 de militari. O structură bazată pe grupul de luptă poate deveni un model pentru doctrina, organizarea și comunicațiile comune ale structurilor alianței.

Sintetizând punctele cheie ale transformării forțelor terestre se desprind următoarele concluzii: transformarea ar trebuie să aibă ca rezultat o schimbare semnificativă pentru a spori capacitățile de luptă armată întrunită; perspectiva nesigură a tehnologiei viitorului nu trebuie să contracareze schimbarea actuală prin interacțiunea continuă a tehnologiei și noilor structuri pentru luptă; conceptul de grup de luptă este un element important al viitorului deoarece facilitează o adaptare continuă prin incorporarea noii tehnologii.

Bibliografie:

Mureșan M.,	<i>Războiul viitorului, Viitorul războiului</i> , Editura
Văduva G.	U.N.Ap., București, 2004.
Bădălan, Eugen	<i>Concepte strategice și operative de actualitate</i> , Editura
(coord.)	CTEA, București, 2004.
Moștoflei, C	<i>Războiul bazat pe rețea și viitorul acțiunilor militare</i> ,
(coord.)	Editura U.N.Ap., București, 2005.
Leonhard,	<i>Factors of conflict in the early 21st century</i> , Army, Jan
Robert R	2003.

- Dave Kilcullen *Future Land Operating Concept Complex Warfighting*, Army, Apr 2004.
- Andrew F. Krepinevich *The Military-Technical Revolution: A Preliminary Assessment*, Maxwell AFB, AL: Air University Press, 1996.
- * * * *Joint Vision 2010 (JV 2010)*, (<http://www.dtic.mil/jointvision/jvpub1.htm>)
- * * * *Joint Vision 2020 (JV 2020)*, (<http://www.dtic.mil/jointvision/jvpub2.htm>)
- * * * *The battlefield of the future – 21st Century Warfare Issues*, Air University, (<http://www.cdsar.af.mil/battle.bftoc.html>)
- * * * *Understanding NATO Military Transformation*, (<http://www.act.nato.int>)
- * * * *Military Transformation: A Strategic Approach*, (<http://www.oft.osdmil/library>)
- * * * *Strategia Militară a României*, (proiect) București, 2006.
- * * * *Strategia de Transformare a Armatei României*, București, 2007.